

Η ΜΕΓΑΛΗ ΦΙΛΕΛΛΗΝ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΑΔΑΜ

Ο φιλελληνισμός της. Πώς ο Βερανζέρος προφήτευσε το φιλολογικό της μέλλον. Πώς υποχρέωνε τον κόσμο. Η περιφρόνησί της προς τὰ παράσημα κτλ. κτλ.

ΜΙΑ μεγάλη Γαλλίς συγγραφέας, και μεγάλη φίλη της Ελλάδος, ή Ιουλιέττα Αδάμ, πέθανε την προπερασμένη εβδομάδα σε ηλικία εκατό και πλέον ετών (!) σ' ένα όμορφο πύργο της Προβηγκίας, όπου ζούσε πριν από πολλά χρόνια αποτραβηγμένη, μακριά από κάθε κίνησι, κοντά στην κόρη της.

Η Ιουλιέττα Αδάμ αφιερώθηκε από την νεότητά της στη φιλολογία και στη δημοσιογραφία, εξέδωκε το περίφημο περιοδικό «Νέα Επιθεώρησις» και συνεργαζόταν τακτικώτατα στις μεγαλύτερες γαλλικές εφημερίδες.

Υπήρξε μια μεγάλη και θερμή πατριώτις, όπως επίσης υπήρξε μεγάλη φιλέλληνη. Υπεστήριξε πάντοτε τὰ δίκαια τών Ελλήνων και πολλές φορές τὰ διαπνεόμενα από το μεγαλύτερο φιλελληνισμό άρθρα της είχαν μεγάλη απήχησι στους πολιτικούς κύκλους της Γαλλίας.

Η Ιουλιέττα Αδάμ συνεδέετο φιλικώτατα με τους μεγαλύτερους συγγραφείς της εποχής της, τον Μωπασσάν, τον Φλωμπέρ, τον Δωδέ, τους αδελφούς Γκονκούρ κτλ. και ή κατοικία της ήταν πραγματικό μουσείο από ένθυμα τών μεγάλων αυτών ανδρών.

Επί τῆ εύκαιρία του θανάτου της δημοσιεύουμε παρακάτω τὰ πιό χαρακτηριστικά της ανέκδοτα:

Όταν τῆς ἀνήγγειλαν τὸ θάνατο του Γκὺ ντέ Μωπασσάν, τὸν ὁποῖο ἐλάτρευε, ή Ιουλιέττα Αδάμ σωριάστηκε σε μιὰ πολυθρόνα λιπόθυμη.

Όταν τέλος συνήλθε, εἶπε κλαγοντας:

— Ασφαλῶς δὲν θὰ λυπόμουν περισσότερο ἀν μου ἀνήγγειλαν τὸ θάνατο τῆς κόρης μου.

Από ἐκείνη δὲ τὴν ἡμέρα, εἶχε πάντα κρεμασμένο στήν κρεββατοκάμαρή της ἓνα πορτραῖτο του μεγάλο διηγηματογράφου.

Όταν κάποτε τὴν ρώτησαν τί ἀγαποῦσε περισσότερο στὸν κόσμο, ή Ιουλιέττα Αδάμ ἀπάντησε:

— Τὴν κόρη μου, τὴ Γαλλία και τὴν Ελλάδα!

Και μιὰ ἄλλη φορὰ πὺ τὴ ρώτησαν τί θὰ ἔκανε ἀν οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὸν πόλεμο του 1870 ὑποδούλων τὴ Γαλλία, ἀπάντησε:

— Θ' αὐτοκτονούσα!

Ο πρῶτος ὁ ὁποῖος προφήτευσε στήν Ιουλιέττα Αδάμ ὅτι θὰ διαπρέψει ὡς συγγραφεύς, ἦταν ὁ περίφημος Γάλλος ποιητὴς πατριωτικῶν τραγουδιῶν Βερανζέρος.

— Αφοσιωθῆτε στή φιλολογία, τῆς εἶπε ὅταν ἐκείνη ἦταν ἀκόμα δεκαοχτῶ χρόνων. Ἐγὼ σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ διαπρέψετε ὡς συγγραφεύς.

Ἐπίσης τὴν ἴδια προφητεία τῆς εἶχε κάνει κι' ὁ διάσημος Γάλλος μάντης Ἐγνμόν, ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος εἶχε προφητεύσει λεπτομερῶς στὸ Ναπολέοντα τὸν Γ' ὄλες τῆς συμφορῆς πὺ θὰ χτυποῦσαν τὴ Γαλλία ἐξ αἰτίας του και τὸ οἰκτρὸ τέλος τῆς Αὐτοκρατορίας του.

Η Ιουλιέττα Αδάμ ἄλλωστε εἶχε μεγάλη μανία νὰ πηγαίνει νὰ συμβουλευέται κάθε εἶδους μάγους. Όταν μάλιστα οἱ φίλοι τῆς τῆς ἔλεγαν πὺς αὐτὴ, μιὰ γυναίκα ἀνωτέρα, πίστευε σε τέτοια πράγματα, ἐκείνη τοὺς ἀπαντοῦσε:

— Τί τὰ θέλετε; Εἶνε φυσικό μου νὰ τὰ πιστεύω... Ἐξ ἄλλου ὄσες προφητείες μου ἔκαναν ὡς τώρα οἱ διάφοροι μάντιες, πραγματοποιήθηκαν ὄλες!...

Η Ιουλιέττα Αδάμ συνήθιζε νὰ λέη συχνά:

— Για νὰ γίνη κανεὶς φίλος μου, πρέπει νὰ μου ζητήση μιὰ ἐκδούλευσι ή μιὰ συμβουλή.

Και πραγματικά μιὰ ἀπὸ τῆς μεγαλύτερες φροντίδες τῆς ἦταν νὰ υποχρεῶνῆ διάφορους γνωστούς και ἀγνώστους τῆς, τοὺς ὁποῖους ἔκανε κατόπιν φίλους τῆς.

Κάποιο θράδου ή Αδάμ, σ' ἓνα δείπνο, στὸ σπίτι του Ἀλφόνσου Δωδέ, ἔλεγε:

— Ἐγὼ ἔχω ἐκατὸ φίλους... Δὲν εἶνε και πολλοὶ, ἔ;... Τί τὰ θέλετε. Ἀγαπῶ και κάνω φίλους μου τοὺς ἀνθρώπους πὺ με κάνουν νὰ φροντίζω γι' αὐτούς... Αὐτὴ εἶνε ή ζωὴ μου. Νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ υποχρεῶνω τὸν κόσμο... Εἶνε κι' αὐτὸ ἴσως μιὰ ἐκδήλωσις τῆς ἐνεργητικότητός μου...

Η ἀγάπη τῆς Ιουλιέττας Αδάμ πρὸς τὴν ἀρχαία Ελλάδα ἦταν τόση, ὡστε εἶπε κάποτε:

— Ἐ, λοιπὸν, ναί!... Εἶμαι εἰδωλολάτρις ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴν ὠμορφιά, πρὸς τὸ φῶς, πρὸς τὸν ἥλιο, πρὸς τὴν Ελλάδα!

Τὸ μῖσος τῆς Ιουλιέττας Αδάμ κατὰ τῶν νικητῶν τῆς πατρίδος τῆς Γερμανῶν ἦταν τόσο, ὡστε ὁ Βίσμαρκ, διαβάζοντας τὰ πύρινα ἀρθρα τῆς ἐναντίον του, ἔλεγε:

— Πότε θ' ἀπαλλαγῶ ἀπ' τὴ γυναίκα αὐτῆ;

Και ή Ιουλιέττα Αδάμ, τὴν ὁποία οἱ Γάλλοι εἶχαν ἐπονομάσει «Γιαγιά τῆς πατρίδος», του ἀπάντησε:

— Όταν θὰ μὰς ξαναδώσης τὴν Ἀλσατία και τὴ Λωρραίνη!...

Όταν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔγινε μεγάλη συζήτησις στὸν γαλλικὸ τύπο γιὰ τὸ ὅτι μιὰ μεγάλη πατριώτις σάν τὴν Ιουλιέττα Αδάμ δὲν εἶχε παρασημοφορηθῆ ἀκόμα ἀπὸ τὴ γαλλικὴ κυβέρνησι, ἐκείνη δήλωσε περήφανα τὰ ἑξῆς:

— Τί μ' ἐνδιαφέρουν τὰ παράσημα; Ἀρνήθηκα στὸν κόμητα ντέ Λιπέστ τὸ σταυρὸ τῆς Αὐστρίας, ἀρνήθηκα στὸν κόμητα Ἰγνατιεφ τὸ σταυρὸ τῆς Ρωσίας, στὸ συνταγματάρχη Μπερζέρ τὸ μεγαλύτερο παράσημο τῆς Τουρκίας, τὸ ὁποῖο θὰ μου ἔδιναν ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ παύσω τῆς ἐπιθέσεις μου ἐναντίον του Ἀβδουλ Χαμήτ. Ἀρνήθηκα ἀκόμη τὸ σταυρὸ τῆς Ἰταλίας, τὴν ὁποία τόσο ἀγαπῶ. Ἐχω μόνο στὸ συρτάρι μου ἓνα ἑλληνικὸ παράσημο... Δὲν μπόρεσα ν' ἀρνηθῶ αὐτὸ τὸ παράσημο πὺ μου τὸ ἔδινε ἓνας μικρὸς λαὸς θασσανισμένος... Μὰ κάθε ἄλλο παράσημο τὸ ἀρνήθηκα και θὰ τ' ἀρνηθῶ πάντοτε...

Τὰ τελευταία χρόνια, ή Ιουλιέττα Αδάμ κουρασμένη πειὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἔλεγε:

— ὦ! θαρέθηκα πειὰ νὰ ζῶ... Εἶδα τόσα! Ὅλοι ὄσους ἀγαποῦσα, πέθαναν. Γιατί, ἀλλοίμονο, νὰ ζῶ ἐγὼ ἀκόμη;

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

Τὸ καλύτερο δῶρο πὺ δόθηκε στοὺς ἀνθρώπους ὕστερα ἀπ' τὴ σοφία, εἶνε ή φιλία.

Τὸ μόνο τριαντάφυλλο στὸν κόσμο πὺ δὲν ἔχει ἀγκάθια εἶνε ή φιλία.

Δνὶς ντέ Σκυντερὺ Ἡ φιλία μοιάζει με τ' αἰθαλῆ ἐκείνα δέντρα πὺ ἔχουνε πάντα και λουλούδια και καρπούς.

B. ντέ Σαὶν Πιέρ